

Voiko yksi ihminen auttaa maailmaa?

Pohdiskelin ystäväni kanssa kuinka paljon maailmassa on ollut kriisejä viimeisen viiden vuoden aikana. Tuoreimpana ovat tietysti uutiset Ranskasta sekä Turkista. Uutisten äärellä on monenlaisia tunteita ja ajatuksia. Alun yllättyneisyyden jälkeen tilalle hiipii suru ja ihmetys maailman menosta. Onneksi on yhteisöjä, jotka kannattelevat surun hetkellä. Esimerkiksi Oulun tuomiokirkko oli auki hiljentymistä ja keskustelua varten ja sinne saattoi mennä rukoilemaan Nizzan uhrien puolesta.

Pahuus pakenee määrittelyjä ja selityksiä. Varsinkin kun kohtaa pahuutta, silloin ei auta hyvät selitykset tai järkeily. Ikävien uutisten kohdatessa me suremme ja kysymme sydämeistä nousevia kysymyksiä – silloin parasta on olla hiljaa ja kuunnella rinnalta. Maailman mittakaavalla katsottuna maailmassa on ollut jatkuvasti inhimillistä kärsimystä, jota ihmiset ovat aiheuttaneet pahuudellaan. Erityisen hätkähdyttäviä uutiset ovat silloin, kun ne tulevat läheltä.

Viimeaikaisten uutisten tähden on kirkoissamme Suomessa rukoiltu kärsivien ja uhrien omaisten puolesta, olemme myös pyytäneet lohdutusta Jumalalta elämäämme. **Rukoillessamme me tunnustamme, että me olemme ihmisiä.** Meidän keinomme ovat vähäiset ja silti toivomme, että voisimme saada aikaan parempaa maailmaa. Me toivomme, että voisimme elää rauhallisessa maailmassa.

Voiko yksi ihminen siis auttaa tätä maailmaa ja taistella sen pahuutta vastaan? Kokonaisuutta katsottaessa se tuntuu mahdottomalta tehtävältä, mutta mielessäni on pyörinyt toisenlainen näkökulma. Eräässä kirjassaan teologi ja terapeutti Tommy Hellsten kertoo, että hän työssään voi olla osallinen suuriin asioihin. Hän tekee työtään yksittäisten ihmisten kanssa, mutta heidän elämässään tapahtuneet **muutokset vaikuttavat sukupolvien ylitse**, ehkä jopa satojen vuosien päähän.

Ei siis ole suinkaan merkityksetöntä olla lähimmäisenä ja rinnallakulkijana toisille. Pienillä teoilla voi olla yllättävän suuria vaikutuksia. Kristittyinä meitä kutsutaan olemaan lähimmäisiä toisillemme omalla paikallamme ja sillä alueella, jossa asumme. Ei tarvitse siis auttaa koko maailmaa, vaan **riittää, että olemme lähimmäisiä toinen toisillemme.**

Kaiken kristillisen lähimmäisenrakkauden sisällä on hyvin yksinkertainen sanoma hänestä, joka ristillä muutti maailman. Jeesus sanoi kerran näin: *”Minun käskyni on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.” (Joh.15:12).* Siinä on kaksi puolta, me olemme rakastettuja ja meidän tehtävämme on rakastaa.

Jonne Pirkola

vs. kappalainen, Siikalatvan seurakunta